

Από τη συλλογή *Σπασμένη πέννα*
5.III – 19.VIII.86

59. – Ξενυχτισμένα αγόρια διασκεδάζουνε με τις
ταχυδακτυλουργίες των άστρων,
όμως η γενναιοδωρία της νύχτας βρίσκει
κλεισμένες
τις πόρτες των γερόντων με τις μαύρες γάτες.
Κι εγώ καλλιγραφώ κάτω απ' τη λάμπα τη
σιωπή που με παραμονεύει.
60. – Ο ένας μετά τον άλλον φεύγουν. Δεν ξαναγυρίζουν.
Φεύγουμε.
Πως γίνεται να συνηθίσεις τόσο χωρισμό;
Ούτε βουνά, ούτε δέντρα, ούτε ποτάμια,
ούτε άνθρωποι καθόλου, και τα ονόματα
λησμονημένα,
και το σταχτί διπλωμένο ως πέρα στις άγραφες
σελίδες.
61. – Παράξενος άνθρωπος – θεωρούσε πολλά πράγματα
σημαντικά απ' την έλλειψη ακριβώς μιας όποιας
σημασίας,
μιας όποιας λογικής τους ερμηνείας. Όταν έφυγε,
βρήκαμε σπίτι του ένα πλήθος ολόχρυσια εκμαγεία
εντόμων, ερπετών και νεαρών θεών.

62. - Ὡ, νύχτα δεικνυμένη, υδατοπράσινα, πη-
 νόδια φῶτα,
 ἔδω δὲ μέγιστο, μέγιστον κεντρικὴ μὲ, ἔαυριπτα
 ὡς τὰ χαράματα,
 ἔδω μπρὸς τὸ παράθυρο· γὰ περιμέσω
 γὰ δὴ τὸ ἀνέμερο πρῶτό το ἀπέλαστι μοστ
 κοινὸ δέντρακι
 ὅ τις χαριτωμένες ἀπερὶσκεψίς ζωὸν περ-
 γιζιῶν πρὸ ξέρου,
 ὅπως κ' ἐχῶ, γί πονηρὴς ἀθῶς κρύβει τὸ
 τραγῶδι
 γιὰ γὰ χαρίσει ἕνα μικρὸ χαμόγελο σὸν πι-
 κραμένο.

63. - Χρυσόχοι, δαυτεῖδες, κεντρικὸς μέ-
 τις πραγματικὸς τὸς
 σὸ παραπέτο τῆς γέφυρας, κ' ὁ ἀθηνεῖος
 πυροφάγος,
 ὄριχρισμένο ἀπ' ἡς τριστεριε - μή-
 πως ἦσαν τὸ μουτέλο
 γιὰ τὸν Δαυὶδ εἰς Μινεγάουζε; Κλάτω
 ἀπ' τὸ γεφύρι
 κλάτω τὸ νερό ἀνεξάρτητο κ' ἀμέτοχο· ἀ-
 πό κεί
 ἀγόρασα τρία μετρηθῶν γιὰ τὴν Πηνελόπειαν, τὴν Χρύ-
 σα, τὴν Μινεγάου
 κ' ἕνα φλωρεντινὸ φηρι γιὰ ἕνα μετρηθῶν
 ποιητὰ μὲ.
 [38]

64. - Ἐπασμένη ἡ πέτυλα πρὸ ἔγραψε σὸν κόσμο.
 Τώρα
 μαζὺν ἕνα ἕνα τὰ ψίχθα εἰς Μινεγάου
 μας, Δείπυς
 ἴσως γιὰ γὰ τῆσει ἕνα μικρὸ περιστέρι.

5. III - 19. VIII . 86

ΤΕΛΟΣ

[39]

62. – Ω, νύχτα ασκητική, γαλαξοπράσινη, πλανόδια
φώτα,
εδώ θα μείνω, μες στην κούραση μου, ξάγρυπνος
ως τα χαράματα,
εδώ, μπρος το παράθυρο, να περιμένω
να δω το ανέμελο πρωινό στο απέναντι μοναχικό
δεντρόκι
και τις χαριτωμένες απειρισκεψίες των σπουργιτιών,
που ξέρουν,
όπως κι εγώ, τι πονηριές αθώες κρύβει το τραγούδι
για να χαρίσει ένα μικρό χαμόγελο στον πικραμένο.

63. – Χρυσοχόοι, δαντελούδες, κεντήστρες με τις
πραμάτιες τους
στο παραπέτο της γέφυρας, κι ο αθλητικός πυροφάγος
τριγυρισμένος απ' τις τουρίστριες – μήπως ήταν
το μοντέλο
για τον Δαυΐδ του Μικελάντζελο; Κάτω απ' το γεφύρι
κυλούσε το νερό ανεξάρτητο κι αμέτοχο. Από κει
αγόρασα τρία μενταγιόν για τη Νανά, τη Χρύσα,
τη Νινέττα
κι ένα φλωρεντινό φλουρί για ένα μελλοντικό
ποίημά μου.

64. – Σπασμένη η πέννα πού 'γραψε τον κόσμο. Τώρα
μαζεύει ένα ένα τα ψίχουλα του Μυστικού μας
Δείπνου
ίσως για να ταΐσει ένα μικρό περιστέρι.